

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev 1420/05
25.01.2006. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Predraga Trifunovića, predsednika veća, Vesne Popović, Jasminke Stanojević, Mirjane Grubić i Milomira Nikolića, članova veća, u parnici tužioca AA, čiji je punomoćnik AB advokat, protiv tuženog BB, čiji je punomoćnik VV advokat, radi duga, odlučujući o reviziji tuženog izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Beogradu Gž.5854/04 od 23.6.2004. godine, u sednici održanoj na dan 25.1.2006. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana revizija tuženog izjavljena protiv presude Okružnog suda u Beogradu Gž.5854/04 od 23.6.2004. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Četvrtog opštinskog suda u Beogradu P.br. 3119/01 od 1.10.2003. godine, stavom prvim izreke, usvojen je tužbeni zahtev i obavezan tuženi da tužiocu isplati 8.000 švajcarskih franaka sa domicilnom kamatom počev od 30.4.1995. godine do isplate, sve u dinarskoj protivvrednosti po kursu po kome poslovne banke otkupljuju efektivnu stranu valutu u mestu ispunjenja na dan isplate u roku od 15 dana. Stavom drugim izreke, odbijen je tužbeni zahtev tuženog - protivtužioca kojim je tražio da se obaveže tužilac - protivtuženi da mu isplati 630.000,00 dinara na ime glavnog duga sa kamatom počev od 8.5.2001. godine kao dana dospelosti do isplate u roku od 15 dana, i stavom trećim izreke, obavezan tuženi - protivtužilac da tužiocu - protivtuženom naknadi troškove parničnog postupka.

Okružni sud u Beogradu presudom Gž.5854/04 od 23.6.2004. godine, stavom prvim izreke, potvrdio je prvostepenu presudu u stavu prvom izreke u odnosu na glavni dug, i u stavu drugom izreke, dok je žalbu tuženog odbio kao neosnovanu, a stavom drugim izreke, ukinuo prvostepenu presudu u stavu prvom izreke u odnosu na kamatu i u stavu trećem izreke, u pogledu troškova parničnog postupka i u tim delovima predmet vratio prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

Protiv pravosnažne presude donete u drugom stepenu blagovremeno izjavio je reviziju tuženi ne navodeći određeno iz kojih razloga pobija prvostepenu presudu ali iz sadržine presude proizilazi da je pobija iz svih zakonskih razloga propisanih čl. 385. ZPP.

Ispitujući pravilnost pobijane presude u smislu čl. 386. ZPP, ("Službeni list SFRJ", br. 4/77..."Službeni list SRJ", br. 3/02) a koji se na konkretan slučaj primenjuje na osnovu ovlašćenja iz čl. 491. st. 4. ZPP ("Službeni glasnik RS", br. 125/2004) Vrhovni sud je našao da revizija tuženog nije osnovana.

Prema utvrđenom činjeničnom stanju, tužilac i tuženi su braća i bili su nosioci prava korišćenja kat. parc. br. ___ KO ___ zajedno sa bratom GG, a koja je inače bila društvena svojina i to svaki sa po 1/3 dela. Sukorisnici su među sobom uredili način korišćenja ove parcele tako što je GG pripao deo placa levo od ulice, tuženom BB deo u sredini a tužiocu AA desni deo gledano od ulice. Tužilac je na svom delu parcele podigao kuću koju je prodao DD ugovorom o kupoprodaji Ov.br.1732/88 od 10.12.1988. godine sa pravom korišćenja tog dela placa na kome je kuća podignuta, a uz prethodni dogovor i saglasnost kako tuženog tako i trećeg brata GG. Dogovor među sukorisnicima je bio da se od kupoprodajne cene tuženom isplati vrednost 1/3 placa a da tužilac i GG ostaju korisnici preostale 2/3 placa kako je to i regulisano čl. 5. kupoprodajnog ugovora koji su kao prodavci zaključili i potpisali. Od primljene kupoprodajne cene tužilac je tuženom za njegovu 1/3 isplatio 5.000 švajcarskih franaka, dok je tužiocu ostao na korišćenje deo placa koji je do tada koristio tuženi, a to je deo placa u sredini. Aprila 1993. godine tužilac je tuženom po osnovu usmenog ugovora o zajmu predao 10.000 švajcarskih franaka koji je tuženi trebalo da vrati za nekoliko godina. Tuženi je deo duga vratio i ostao tužiocu dužan još 8.000 franaka koje i pored više opomena od strane tužioca nije vratio do zaključenja glavne rasprave. Tužilac, tuženi i GG, treći brat stranaka, su ĐĐ prodali 955/2938 delova kat.parc. br. ___ ugovorom o kupoprodaji Ov. br. 103/01 od 6.5.2001. godine i to tužilac AA 319/2938, tuženi BB i GG svaki po 318/2938 delova za ugovorenu kupoprodajnu cenu od 630.000,00 dinara koja je isplaćena tužiocu. Idealni deo prodate nepokretnosti ĐĐ fizički je opredeljen čl. 5. zaključenog ugovora i to je deo do DD kome su stanke prodale 1988. godine deo placa.

Na osnovu ovako utvrđenog činjeničnog stanja, pravilno je i po oceni Vrhovnog suda usvojen tužbeni zahtev kada je tuženi obavezan da tužiocu po osnovu ugovora o zajmu isplati iznos od 8.000 švajcarskih franaka u dinarskoj protivvrednosti po kursu po kome poslovne banke na dan ispunjenja u mestu ispunjenja isplaćuju efektivnu stranu valutu, pravilnom primenom materijalnog prava iz odredaba čl. 557. i 562. st. 2. Zakona o obligacionim odnosima u vezi čl. 395. istog Zakona. Za odluke su dati jasni i pravilni razlozi koje u svemu kao osnovane

prihvata i vrhovni sud.

Pravilno je i po oceni Vrhovnog suda, odbijen protivtužbeni zahtev kojim je protivtužilac tražio da se obaveže protivtuženi da mu isplati 630.000,00 dinara koliko je dobio na ime kupoprodajne cene placa od ĐĐ jer je u postupku utvrđeno da je tuženi izmiren prodajom placa DD 1988. godine kada je za svoju 1/3 placa od primljene kupoprodajne cene od DD od tužioca primio 5.000 švajcarskih franaka, a tužilac i drugi brat GG su ostali suvlasnici ove parcele. Za odluke su dati jasni i pravilni razlozi koje u svemu kao osnovane prihvata i Vrhovni sud.

Nije osnovano isticanje tuženog u reviziji da je tužiočevo potraživanje za zajam od 8.000 švajcarskih franaka zastarelo. Ovo, zbog toga što je u postupku utvrđeno da je pozajmica izvršena u aprilu mesecu 1993. godine, da je tuženi izvršio delimičnu isplatu u visini od 2.000 švajcarskih franaka i to u naturi, da je zajam tuženi trebalo da vrati za par godina, pa kako je tužba podneta u roku iz čl. 371. Zakona o obligacionim odnosima, to je i po oceni Vrhovnog suda, pravilan zaključak nižestepenih sudova da tužiočevo potraživanje nije zastarilo.

Kako se ostalim revizijskim navodima ne dovodi u sumnju pravilnost pobijane presude, Vrhovni sud je odbio kao neosnovanu reviziju tuženog i odlučio kao u izreci primenom čl. 393. ZPP.

Predsednik veća-sudija,

Predrag Trifunović, s.r.

Za tačnost otpravka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

sd